

Arrest

nr. 149 187 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015 om 15.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KETELS, die *loco* advocaat F. THIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, met kennisgeving op dezelfde dag, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: A.(...)

(...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: B.A.(...) °01/01/1975 Kosovo, V.C.(...) °01/03/1978, T.A.(...) °04/05/1973.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen)van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of inreisstempel.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal van fiets

PV nr ME.17.L8.014691/2015 van de politie Mechelen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal van een fiets, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Op 29 juni 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, met kennisgeving op dezelfde dag, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: A.(...)

(...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: B.A.(...) °01/01/1975 Kosovo, V.C.(...) °01/03/1978, T.A.(...) °04/05/1973. wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/06/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

o 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is heden op heterdaad betrapt voor diefstal van fiets

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Reden om hem een inreisverbod op te leggen

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

☐ *De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht vijf jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene werd veroordeeld op 30/07/2010 tot een definitieve straf van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor 1/3 door de correctionele rechtbank van Brussel voor feiten van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels".

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), zijnde de verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Het voormelde vermoeden geldt niet ten aanzien van het inreisverbod dat aan de verzoeker werd opgelegd, nu het ter zake niet om een verwijderings- of terughoudingsmaatregel gaat. De verwerende partij werpt in deze zin dan ook een exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing gericht tegen het bestreden inreisverbod.

Voormelde artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te

bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel het volgende aan:

“Overwegende dat de uiterste dringende noodzakelijkheid uiteraard voorhanden is wanneer een concrete repatriëringsmaatregel gepland is.” Met deze summiere uiteenzetting, brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Het inreisverbod trad trouwens krachtens artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Ter terechtzitting wordt de raadsvrouw van verzoeker gevraagd een standpunt in te nemen met betrekking tot de door verwerende partij opgeworpen exceptie, enerzijds, en de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken, anderzijds. De raadsvrouw verwijst enkel naar het verzoekschrift.

2.2.2.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen de bijlage 13*sexies*, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 en 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. In een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt *in casu* niet weerhouden daar deze enkel betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod, waarvan de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan, zoals blijkt uit punt 2.2.2.4..

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of inreisstempel. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker betoogt wel dat hij in het bezit was een Duitse verblijfskaart, maar hiermee weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij op het Belgische grondgebied verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verder moet worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing verzoeker gelast om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Schengenstaten, "*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*". De eerste bestreden beslissing doet dus geen afbreuk aan zijn Duitse verblijfskaart en ontnemt hem de mogelijkheid om naar Duitsland terug te keren niet.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast

te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld met miskennen van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de formele motiveringsplicht wordt op eerste zicht aangetoond.

De eerste bestreden beslissing steunt eveneens op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde omdat hij op heterdaad werd betrapt voor een diefstal van een fiets. De vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of inreisstempel, is echter in beginsel een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de onregelmatige binnenkomst / verblijf verzoeker vast te stellen en te schragen. Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten om na te gaan welke de effectieve omstandigheden zijn waarin hij werd gearresteerd op 28 juni 2015, is derhalve gericht tegen een overtollig motief. De kritiek gericht tot dit overtollig motief kan op eerste zicht niet leiden tot de schorsing van de eerste bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, na in 2010 door de Correctionele Rechtbank te Brussel te zijn veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor 1/3 voor feiten van diefstal, inklimming en valse sleutels, op 15 maart 2011 onder escorte gedwongen werd gerepatriëerd naar Albanië.

3.3.2.3. Verzoeker stelt dat geen rekening wordt gehouden met zijn familiale situatie, met name zijn ex-vrouw en zijn kinderen die in Nederland verblijven. Hij meent dat zijn recht op een gezinsleven wordt geschonden, dat hij recht heeft op persoonlijk contact met zijn kinderen en dat hij geen contact meer zal kunnen onderhouden met zijn kinderen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de eerste bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en geen enkel begin van bewijs voorlegt dat het bestaan van een ex-vrouw en gemeenschappelijke kinderen in Nederland aantoonbaar is. Verder legt verzoeker ook geen bewijs van een contactregeling met deze gemeenschappelijke kinderen voor zodat zijn bewering dat hij recht heeft op persoonlijk contact met zijn kinderen niet wordt gestaafd. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast te stellen die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, is de samenwoning van de ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist

(EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35; EHRM 7 augustus, nr. 21794/93, *C. v. België*, par. 25) maar kunnen andere factoren eveneens aantonen dat een persoonlijke relatie voldoende standvastigheid kent om een *de facto* gezinsrelatie te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Verzoeker legt hieromtrent geen enkel stavingsstuk voor. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, met name een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarbij er daadwerkelijk contact is met zijn kinderen, wordt op eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs als wordt aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, dan nog maakt verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM nog niet aannemelijk.

Wanneer verzoeker onregelmatig in België verblijft, *quod in casu*, dan stelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekers recht op eerbiediging van het gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgische staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84)

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de Belgische Staat begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

De Raad kan gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, niet vaststellen dat de Belgische Staat verzaakt heeft een billijke belangenafweging te maken. Verzoeker heeft geen enkele band met België, minstens toont hij dit niet aan. Verzoeker stelt zelf dat zijn ex-vrouw en gemeenschappelijke kinderen zich in Nederland bevinden. Indien er al sprake is van een gezinsleven, dan speelt dit gezinsleven zich geheel in Nederland af en is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker Nederland heeft verlaten. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij geen gezinsleven kan leiden in Nederland of elders noch toont hij aan dat dit enkel vanop Belgisch grondgebied kan worden beleefd. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan waarom zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in functie van dit gezinsleven vereist is. Het gegeven dat hij nu het Belgische grondgebied en het gebied van de andere Schengenstaten moet verlaten, houdt geen definitieve verwijdering in en houdt evenmin in dat hij voorgoed wordt gescheiden van zijn ex-vrouw en kinderen in Nederland. Het staat verzoeker vrij om zich later naar Nederland te begeven en in functie van zijn minderjarige kinderen een verblijfsvergunning aan te vragen. Het gegeven dat de Belgische Staat een inreisverbod heeft opgelegd, sluit niet uit dat Nederland een verblijfstitel kan toekennen aan verzoeker, zoals blijkt uit artikel 11, lid 4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december

2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Tenslotte merkt de Raad op dat het verzoeker vrij staat om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het inreisverbod van 29 juni 2015, dan wel op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de intrekking of de opschorting er van te vragen.

Een disproportionele belangenafweging wordt niet aannemelijk gemaakt zodat op eerste zicht geen schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt om hogere vermelde redenen derhalve op eerste zicht evenmin aangetoond.

De drie middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

Mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MAES